

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžf/21/2016
Identifikačné číslo spisu: 8015200260
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8015200260.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Příbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu: J. W., bytom W., zastúpeného JUDr. Bernardom Medárom, advokátom so sídlom Dubová 2054/4, Humenné, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutí žalovaného č. 1100305/1/5915/2015/5056 z 9 januára 2015, č. 1100305/1/5976/2015/5056 z 9 januára 2015 a č. 1100305/1/5855/2015/5056 z 9 januára 2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 4S/10/2015-131 z 30. septembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 4S/10/2015-131 z 30. septembra 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 4S/10/2015-131 z 30. septembra 2015 podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) ako nedôvodnú zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí č. 1100305/1/5915/2015/5056 z 9 januára 2015, č. 1100305/1/5976/2015/5056 z 9. januára 2015 a č. 1100305/1/5855/2015/5056 z 9 januára 2015, ktorými žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutia Daňového úradu Prešov č. 9710301/5/4381468/2014 z 24. septembra 2014, č. 9710301/5/4381672/2014 z 24. septembra 2014 a č. 9710301/5/4367327/2014 z 24. septembra 2014, ktorými ako správca dane podľa § 76 ods. 1 daňového poriadku zamietol návrhy žalobcu na povolenie obnovy daňových konaní ukončených právoplatnými rozhodnutiami Daňového úradu Snina č. 705/230/16539/11/BilJ z 9. septembra 2011, č. 705/230/16537/11/BilJ z 9. septembra 2011 a č. 705/230/16548/11/BilJ z 9. septembra 2011.

Daňový úrad Snina vykonal u žalobcu daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), o

výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 705/320/2000/2011/Hol a dodatok č. 1 z 1. februára 2011. Na základe výsledkov zistených vykonanou daňovou kontrolou Daňový úrad Snina vyrubil žalobcovi dodatočným platobným výmerom č. 705/230/5840/11/BilJ z 31. marca 2011 za zdaňovacie obdobie október 2007 rozdiel DPH v sume 2 366,32 €, dodatočným platobným výmerom č. 705/230/5842/11/BilJ z 31. marca 2011 za zdaňovacie obdobie december 2007 rozdiel DPH v sume 2 536,61 € a dodatočným platobným výmerom č. 705/230/5837/11/BilJ z 31. marca 2011 za zdaňovacie obdobie júl 2007 rozdiel DPH v sume 1 627,16 €. Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky v odvolacom konaní uvedené dodatočné platobné výmery potvrdilo, preto Daňový úrad Snina na základe § 35 ods. 1 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) rozhodnutím č. 705/230/16539/11/BilJ z 9. septembra 2011 uložil žalobcovi pokutu v sume 236,60 € z kladného rozdielu medzi nadmerným odpočtom uvedeným v daňovom priznaní a nadmerným odpočtom zisteným správcom dane za zdaňovacie obdobie október 2007, rozhodnutím č. 705/230/16537/11/BilJ z 9. septembra 2011 uložil žalobcovi pokutu v sume 253,60 € z kladného rozdielu medzi nadmerným odpočtom uvedeným v daňovom priznaní a nadmerným odpočtom zisteným správcom dane za zdaňovacie obdobie december 2007 a rozhodnutím č. 705/230/16548/11/BilJ z 9. septembra 2011 uložil žalobcovi pokutu 162,70 € z kladného rozdielu medzi nadmerným odpočtom uvedeným v daňovom priznaní a nadmerným odpočtom zisteným správcom dane za zdaňovacie obdobie júl 2007. Z odôvodnení rozhodnutí o uložení pokuty vyplýva, že tým, že si žalobca uplatnil právo na odpočítanie dane a odpočítal daň z faktúr č. 22/2007 z 20. októbra 2007, č. 26/2007 z 21. decembra 2007 a č. 15/2007 z 31. júla 2007, vyhotovených dodávateľom MARIET s.r.o., so sídlom Pčolinská 1378/8, Snina, IČO: 36 514 951 za montážne práce vykonané vo Fínsku, došlo k porušeniu § 51 v nadväznosti na § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“), nakoľko žalobca si uplatnil právo na odpočítanie dane a odpočítal daň bez toho, aby došlo k vzniku daňovej povinnosti, keď uvedené práce nie sú predmetom dane a bez toho aby mal faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71 zákona o DPH, v zmysle ktorého sa vyhotovuje faktúra pri dodaní tovaru a služby v tuzemsku a montážne práce boli vykonané vo Fínsku. Podľa správca dane, ak by aj uvedené práce boli vykonané na hnutelnom hmotnom majetku, o čom správca dane nemal vedomosť, nakoľko žalobca uviedol, že práce boli vykonané na nehnuteľnom majetku, nemá to žiaden vplyv na výsledok daňovej kontroly, nakoľko podľa § 15 ods. 6 a § 16 ods. 7 zákona o DPH by miestom dodania takejto služby bolo aj tak Fínsko.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca návrh na obnovu konania odôvodnil tým, že vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia daňového orgánu a nemohli sa v daňovom konaní uplatniť bez zavinenia žalobcu a že rozhodnutie daňového orgánu bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé [§ 75 ods. 1 písm. a/ a b/ daňového poriadku]. Za dôkazy odôvodňujúce obnovu konania žalobca označil zápisnicu z 29. decembra 2010, zápisnicu z 29. marca 2011, potvrdenie z 13. februára 2014 a znalecký posudok č. 9/2014 z 9. mája 2014 vypracovaný znalcom Ing. H. A..

Žalobca k dôvodom obnovy konania uviedol, že sa v poslednom týždni mesiaca apríl 2014 dozvedel, že správca dane takú istú DPH za zdaňovacie obdobia júl, október a december 2007 okrem žalobcu vymáha aj od jeho dodávateľa MARIET s.r.o. Žalobca poukázal na to, že z potvrdenia z 13. februára 2014 od konečného odberateľa prác - spoločnosti Konecranes Heavy Lifting Corporation, P.O.Box 662, Koneenkatu 8, FI-05801 Hyvinkää, Fínsko, ktorej bol dodávateľom, vyplýva, že predmetné práce (montážne a zámočnicke práce a montáž oceľových konštrukcií) boli vykonávané pri výrobe žeriavových mačiek v roku 2007 vo Fínsku dodávateľom MARIET s.r.o. pre žalobcu ako odberateľa a spoločnosť Konecranes Heavy Lifting Corporation ako odberateľ žalobcu tieto žeriavové mačky odpredala a vyviezla mimo Fínska, teda mimo členský štát, kde sa práce fyzicky vykonávali. Podľa žalobcu je potrebné žeriavové mačky ako súčasť žeriavov považovať za stroje a tovar podľa jednotného colného sadzovníka, a teda za hnutelné veci. Správca dane pri daňovej kontrole u žalobcu prijal záver o tom, že služba - montážne a zámočnicke práce sa vzťahujú na nehnuteľnosť vo Fínsku na základe jediného relevantného podkladu - Zápisnice o ústnom pojednávaní z 29. decembra 2010, kde žalobca uviedol, že ide o službu na nehnuteľnostiach vo Fínsku. Po predložení vyjadrenia k protokolu z 11. marca 2011 však žalobca namietal, že služba bola vykonaná na hnutelnom majetku. Správca dane túto

skutočnosť podľa žalobcu nepreveril napriek tomu, že je to smerodajné pre správnu právnu kvalifikáciu vzniknutého skutkového stavu a pre správne aplikovanie zákona o DPH pri posudzovaní práva na odpočítanie DPH zo zdaniteľných plnení.

Krajský súd skonštatoval, že dôkaz, na ktorý poukázal žalobca - potvrdenie z 13. februára 2014 od spoločnosti Konecranes Heavy Lifting Corporation nie je novou skutočnosťou podľa § 75 ods. 1 písm. a) daňového poriadku, ktorá sa nemohla v daňovom konaní uplatniť bez zavinenia žalobcu. Krajský súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že sa jedná len o tvrdenie žalobcu bez toho, aby ho podložil relevantným dôkazom, ako je napr. faktúra o predaji, prepravné a vývozné doklady a pod. Krajský súd poukázal na to, že správca dane pri posudzovaní miesta plnenia vychádzal z vyjadrenia žalobcu (zápisnica o ústnom pojednávaní č. 705/320/20389/2010/Hol z 29. decembra 2010).

V konaní nebol podľa krajského súdu preukázaný ani dôvod na obnovu konania podľa § 75 ods. 1 ods. písm. b/ daňového poriadku. Krajský súd poukázal na to, že správca dane pri svojom rozhodovaní vychádzal zo zápisnice č. 705/320/20389/2010/Hol z 29. decembra 2010, ktorá bola potvrdená podpismi zamestnancov správcu dane vykonávajúcich daňovú kontrolu a žalobcom, ako aj z vyjadrenia žalobcu k výsledkom daňovej kontroly, v ktorom tvrdil, že v danom prípade šlo o prácu na nehnuteľných veciach. Správca dane tak vychádzal z údajov, ktoré mu poskytol daňový subjekt. Pri tvrdení, že išlo o dodanie prác na nehnuteľnosti vo Fínsku správca dane miesto dodania prác posudzoval podľa § 15 ods. 2 zákona o DPH, ako aj podľa § 15 ods. 6 zákona o DPH.

Podľa krajského súdu sa žalovaný dostatočne vysporiadal so záverom znalca v žalobcom predložennom znaleckom posudku, ktorý nepovažoval za odlišný od názoru správcu dane.

V nadväznosti na uvedené krajský súd uviedol, že nebola splnená ani jedna podmienka pre naplnenie dôvodu obnovy konania podľa § 75 ods. 1 daňového poriadku. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na to, že nové dôkazy musia mať takú kvalitu, že v prípade ich uplatnenia v pôvodnom konaní objektívne mohli zmeniť názor správneho orgánu na rozhodnutie vo veci. Potvrdenie, na ktoré poukazuje žalobca v návrhu na obnovu konania, v odvolaní, ako aj v žalobe, nie je takou skutočnosťou, ktorá by mohla mať vplyv na rozhodnutie správcu dane, pretože správca dane sa týmito skutočnosťami pri svojom rozhodovaní zaoberal.

Krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalobcu, že vo veci rozhodoval správca dane, ktorý nebol príslušný. Poukázal na to, že Daňový úrad Prešov, pobočka Humenné je vecne i procesne príslušný orgán podľa zákona č. 479/2009 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov.

Neopodstatnená bola podľa krajského súdu aj námietka žalobcu, že vo veci nebolo kompetentné rozhodovať Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky ako odvolací orgán, keď príslušnosť žalovaného na rozhodovanie o odvolaniach proti rozhodnutiam daňových úradov vyplýva zo zákona č. 333/2011 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva.

Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd aj žalobnú námietku, že preskúmané rozhodnutia žalovaného boli podpísané neoprávnenou osobou. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na to, že Generálny riaditeľ sekcie daňovej a colnej kontroly je priamo oprávnenou osobou na podpísanie rozhodnutí o odvolaní, čo vyplýva z jeho funkčného zaradenia, zo stupňa riadenia a z rozsahu zodpovednosti ustanovenej organizačným poriadkom žalovaného.

V lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP) podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie žalobca, namietajúc, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP [§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP], konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 205 ods. 2 písm. b/ OSP], krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP] a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP].

V odvolaní žalobca zopakoval dôvody na obnovu konania podľa § 75 ods. 1 písm. a/ daňového poriadku. Za novú skutočnosť, ktorá mohla mať vplyv na výrok rozhodnutia a nemohla sa v pôvodnom konaní uplatniť bez zavinenia žalobcu, označil to, že príslušný správca dane DPH za zdaňovacie obdobia júl, október a december 2007 vymáha od dodávateľa žalobcu MARIET s.r.o. a súbežne tú istú DPH vymáha správca dane na základe vyššie uvedených dodatočných platobných výmerov od žalobcu. Za novoobjavenú skutočnosť žalobca teda označil súbežné vymáhanie tej istej DPH od žalobcu a od jeho dodávateľa MARIET s.r.o. Žalobca zároveň napádal nezákonnosť postupu Daňového úradu Snina pri vydaní dodatočných platobných výmerov za zdaňovacie obdobia júl, október a december 2007, pretože správca dane akceptoval daň uvedenú dodávateľom žalobcu MARIET s.r.o. v jej daňovom priznaní k DPH za dotknuté zdaňovacie obdobia, hoci podľa skutkových zistení správcu dane údajne išlo o plnenie oslobodené od DPH.

Žalobca zotrval na právnom názore, že pre neho z ustanovenia § 71 ods. 6 zákona o DPH, na rozdiel od ustanovenia § 69 ods. 5 citovaného zákona, nevyplýva, že platiteľ je povinný platiť daň aj vtedy, ak uvedie vo faktúre daň na plnenie nepodliehajúce dani. Podľa žalobcu sa s touto skutočnosťou Daňový úrad Snina relevantným a zákonným spôsobom nevysporiadal pred vydaním dodatočných platobných výmerov. Žalobca opakovane uviedol, že v danom prípade sa nejedná o fiktívne dodanie služieb spoločnosťou MARIET s.r.o. pre žalobcu vo forme montážnych a zámočnických prác, fyzicky vykonávaných vo Fínsku, pričom na danú vec nie je možné podľa žalobcu aplikovať § 71 ods. 6 zákona o DPH v platnom a účinnom znení v roku 2007, pretože podľa článku 203 Smernice Rady č. 2006/112/ES z 28. novembra 2006 účinnej od 1. januára 2007 o spoločnom systéme DPH platí DPH každá osoba, ktorá uvedie túto daň na faktúre. Podľa žalobcu tento článok bol premietnutý do zákona o DPH s účinnosťou až od 1. januára 2010 v ustanovení § 69 ods. 5 zákona o DPH.

Žalobca opätovne poukázal na potvrdenie z 13. februára 2014 vystavené jeho, ako sám uviedol, konečným odberateľom Konecranes Heavy Lifting Corporation, v ktorom sa uvádza: „Potvrdenie pre spoločnosť J. W. - Vaši pracovníci vyrobili žeriavové mačky, ktoré mali tieto čísla: CBC803, CBC805, CBC808,, CBC810, HN40842, HN40885, HN40890. Potvrdzujem, že všetky uvedené projekty boli predané a doručené mimo Fínska do krajín: Pobrežie slonoviny, Španielsko, Slovinsko, Maltská republika.“ V tejto súvislosti žalobca uviedol, že tento nový dôkaz zadovážil z dôvodu, že správca dane v tomto smere nevykonal žiadne dokazovanie. Podľa žalobcu z tohto potvrdenia vyplýva, že predmetné práce (montážne a zámočnicke práce a montáž oceľových konštrukcií) boli vykonávané pri výrobe žeriavových mačiek v roku 2007 vo Fínsku dodávateľom MARIET s.r.o. pre žalobcu ako odberateľa, ktorý bol voči konečnému odberateľovi Konecranes Heavy Lifting Corporation dodávateľom. Taktiež z uvedeného potvrdenia žalobca vyvodil jednoznačný záver, že predmetné práce boli vykonané pri výrobe žeriavových mačiek v roku 2007, ktoré odberateľská spoločnosť Konecranes Heavy Lifting Corporation odpredala a vyviezla mimo Fínska, teda mimo členský štát, kde sa práce fyzicky vykonávali. Z uvedeného dôvodu podľa názoru žalobcu bolo potrebné na tento prípad pri určovaní miesta dodania služby aplikovať § 15 ods. 1 v spojení s 16 ods. 7 zákona o DPH v znení účinnom v roku 2007.

Žalobca opätovne poukázal na dôvod na obnovu konania podľa § 75 ods. 1 písm. b/ daňového poriadku spočívajúci v nepravdivých dôkazoch, na základe ktorých bolo vydané návrhom na obnovu konania napadnuté rozhodnutie. Žalobca opakovane za nepravdivý dôkaz označil posúdenie charakteru predmetu výkonu montážnych prác, ktoré daňové orgány, napriek opakovanej žalobcovej námietke vo vyjadrení k protokolu o výsledku daňovej kontroly z 11. marca 2011, nesprávne vyhodnotili ako službu na nehnuteľnej veci, hoci išlo o službu vykonanú na žeriavových mačkách, ktoré sú hnutelným majetkom.

Za nesprávny považuje žalobca názor žalovaného, že v tejto veci nie je možné aplikovať § 16 ods. 7 zákona o DPH z dôvodu, že práce sa vykonávali pre zákazníka identifikovaného pre daň v inom členskom štáte, vo Fínsku, kde sa práce fyzicky vykonali. Nepravdivosť tohto názoru podľa žalobcu vyplýva zo znaleckého posudku č. 09/2014 z 9. mája 2014, vypracovaného znalcom Ing. H. A..

Žalobca nesúhlasil ani s vyjadrením žalovaného, že uvedený znalecký posudok nemožno použiť ako nový dôkaz, pretože vychádza zo stavu, že práce uskutočnila spoločnosť MARIET s.r.o. Žalobca

poukázal na to, že znalec v predložennom znaleckom posudku dospel k záveru na základe predložených dokladov, že práce vo Fínsku vykonala spoločnosť MARIET s.r.o. pre odberateľa, ktorým bol žalobca, t. j. že predmetné práce boli fyzicky vykonané pri výrobe žeriavových mačiek v roku 2007 vo Fínsku dodávateľom MARIET s.r.o. pre žalobcu ako odberateľa, ktorý bol voči konečnému odberateľovi Konecranes Heavy Lifting Corporation dodávateľom. V tejto súvislosti žalobca namietal, že s uvedeným znaleckým posudkom sa žalovaný správny orgán, ani krajský súd riadne nevysporiadali, pričom ho bez bližšieho odôvodnenia vyhodnotili ako irelevantný.

Podľa žalobcu sa krajský súd nedostatočne vysporiadal s námietkou, napádajúcou nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného spočívajúcu v absencii podpisu oprávnenej osoby konajúcej za žalovaného na preskúmanom rozhodnutí. Konkretizoval, že žalobou napadnuté rozhodnutie je podpísané iba nečitateľným podpisom plk. Ing. D. A., generálneho riaditeľa sekcie daňovej a colnej bez toho, aby tam bolo uvedené, že menovaný koná v mene štatutárneho orgánu žalovaného. Žalobca v odvolaní opätovne namietal, že vo veci rozhodoval nepríslušný správca dane.

Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si žalobca uplatnil právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že odvolacie námietky žalobcu považuje za nedôvodné a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Podľa § 491 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 75 ods. 1 písm. a/ až c/ daňového poriadku daňové konanie ukončené právoplatným rozhodnutím, okrem rozhodnutia, ktorým sa rozhodnutie zmenilo alebo zrušilo mimo odvolacieho konania podľa § 77 ods. 3, sa obnoví na návrh účastníka konania alebo z úradnej moci, len ak

a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania,

- b) rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom,
- c) rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak.

Podľa § 76 ods. 1 daňového poriadku obnovu konania povoľuje alebo nariaďuje správca dane. Ak sa nepreukážu dôvody na obnovu konania podľa § 75 ods. 1, návrh na obnovu konania sa zamietne.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok, ktorým Krajský súd v Prešove zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí č. 1100305/1/5915/2015/5056 z 9. januára 2015, č. 1100305/1/5976/2015/5056 z 9. januára 2015 a č. 1100305/1/5855/2015/5056 z 9. januára 2015, ktorými žalovaný podľa § 74 ods. 4 daňového poriadku potvrdil rozhodnutia Daňového úradu Prešov č. 9710301/5/4381468/2014 z 24. septembra 2014, č. 9710301/5/4381672/2014 z 24. septembra 2014 a č. 9710301/5/4367327/2014 z 24. septembra 2014, ktorými ako správca dane podľa § 76 ods. 1 daňového poriadku zamietol návrhy žalobcu na povolenie obnovy daňových konaní ukončených právoplatnými rozhodnutiami Daňového úradu Snina č. 705/230/16539/11/BilJ z 9. septembra 2011, č. 705/230/16537/11/BilJ z 9. septembra 2011 a č. 705/230/16548/11/BilJ z 9. septembra 2011, ktorými boli žalobcovi uložené pokuty podľa § 35 ods. 1 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb.

Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho a súdneho spisu, posúdiac argumentáciu odvolacích dôvodov žalobcu, uvádza, že vo vzťahu k dôvodom posúdenia splnenia zákonných podmienok na obnovu konania a následného nepovolenia obnovy konaní o uloženie pokuty podľa § 35 ods. 1 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb., sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a na zdôraznenie jeho správnosti k odvolacím námietkam dopĺňa (§ 219 ods. 2 OSP):

Žalobca namietal, že sa krajský súd nevysporiadal s jeho žalobnou námietkou týkajúcou sa novoobjavenej skutočnosti, za ktorú považoval súbežné vymáhanie tej istej DPH od spoločnosti MARIET s.r.o. a zároveň aj od žalobcu.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustálený právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky obsiahnutý v jeho judikatúre, podľa ktorého všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako podľa Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) musia súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Odvolací súd k uvedenej námietke žalobcu uvádza, že objektívne nemôže byť vo vzťahu k dodatočnému určaniu daňovej povinnosti novou skutočnosťou samotné štádium jej núteného vymáhania správcom dane, a to bez ohľadu na osobu daňového dlžníka. Správca dane je povinný rešpektovať daň právoplatne vyrubenú na základe daňového priznania podaného spoločnosťou MARIET s.r.o. Je v súlade so zákonom, že sa takto na základe daňového priznania určená daň, ktorú platiteľ dane riadne a včas nezaplatil, stala predmetom núteného výkonu v rámci daňovej exekúcie. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že aktívna legitímácia na podanie návrhu na zastavenie daňovej exekúcie z dôvodu jej neprípustnosti svedčí daňovému dlžníkovi, a nie žalobcovi, ktorému výkon spomenutej exekúcie nijako nezasahuje do jeho práv a právom chránených záujmov.

Z vyššie uvedených dôvodov nie je namieste tvrdenie žalobcu ohľadne vymáhania dane priznanej spoločnosťou MARIET s.r.o., nakoľko táto skutočnosť s konaním, ktorého obnovu sa žalobca domáhal, nijako nesúvisí. Táto žalobná námietka a jej posúdenie vo vzťahu k podmienkam povolenia obnovy daňového konania nemá podľa odvolacieho súdu pre vec podstatný význam, ani odpovede na ňu by

neobjasnili skutkový a právny základ rozhodnutí o uložení pokuty žalobcovi podľa § 35 ods. 1 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. v právoplatne skončených konaniach.

Rovnako nemožno podľa odvolacieho súdu prisvedčiť námietke žalobcu založenej na právnom názore, že pre neho z ustanovenia § 71 ods. 6 zákona o DPH, na rozdiel od ustanovenia § 69 ods. 5 citovaného zákona, nevyplýva, že platiteľ je povinný platiť daň aj vtedy, ak uvedie vo faktúre daň na plnenie nepodliehajúce dani, a to z dôvodu neúčinnosti článku 203 Smernice Rady č. 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty účinnej od 1. januára 2007.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že uvedené tvrdenie žalobcu nie je novou skutočnosťou vo vzťahu k pôvodnému daňovému konaniu, keďže účinnosť vyššie uvedenej smernice Rady v čase konania o uložení pokuty žalobcovi podľa § 35 ods. 1 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. za zdaňovacie obdobia júl, október a december 2007 bola žalobcovi známa a mohol ju ako vecný argument v predmetnom konaní použiť. Neopodstatnenosť tejto námietky možno vyvodiť i zo skutočnosti, že ustanovenie § 69 ods. 5 zákona o DPH v konaní o dodatočnom určení dane nebolo vôbec aplikované. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že z obsahu ustanovenia článku 203 Smernice Rady č. 2006/112/ES, podľa ktorého „DPH platí každá osoba, ktorá uvedie túto daň na faktúre“, v čase zdaniteľného obdobia v plnom rozsahu zodpovedal obsah článku 21 bodu 1. písm. c/ Šiestej smernice Rady (Smernica Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977), ktorý na základe prílohy č. 6 k zákonu o DPH ako prebratý právny akt ES a EÚ bol priamo účinný aj na území Slovenskej republiky. Inými slovami, rovnako v čase uskutočnenia sporného zdaniteľného plnenia bolo pre účely DPH účinné pravidlo, že povinnosť platiť DPH mala akákoľvek osoba, ktorá uviedla daň z pridanej hodnoty na faktúre alebo inom dokumente, ktorý slúži ako faktúra (článok 21 bod 1. písm. c/ Šiestej smernice Rady).

K žalobcom predloženému potvrdeniu od fínskeho odberateľa odvolací súd uvádza, že krajský súd správne vyhodnotil jeho obsah, ktorý je v súlade so skutkovým stavom zisteným v právoplatne skončených konaniach o uložení pokuty žalobcovi podľa § 35 ods. 1 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. Z jeho obsahu výslovne vyplýva, že predmetné práce - výroba žeriavových mačiek pre fínskeho odberateľa, boli realizované zamestnancami žalobcu. V tomto ohľade obsah uvedeného potvrdenia nemožno hodnotiť ako novú skutočnosť, ktorá nebola daňovým orgánom v pôvodnom daňovom konaní známa, a ktorá by mohla ovplyvniť, resp. spôsobiť vecnú zmenu v rozhodnutia.

Predmetné žalobcom dodatočne predložené potvrdenie od jeho fínskeho odberateľa rovnako nenasvedčuje tomu, že by bolo možné na preverované zdaniteľné plnenia aplikovať ustanovenie § 16 ods. 7 zákona o DPH v znení účinnom v roku 2007. Formulácia fínskeho odberateľa „uvedené projekty boli predané a doručené mimo Fínska do krajín“ je dôkazom toho, že fínska obchodná spoločnosť ďalej dodávala resp. predávala predmetný tovar jej odberateľom do iných štátov v rámci jej následných dodávateľských vzťahov s obchodnými partnermi. Táto situácia nezodpovedá skutkovej podstate predpokladanej ustanovením § 16 ods. 7 zákona o DPH, pretože prijaté práce od spoločnosti MARIET s.r.o. dodal žalobca zákazníkovi, ktorý je identifikovaný pre daň v tom členskom štáte, kde sa práce fyzicky vykonali. Uvedené potvrdenie teda preukazuje záver žalovaného, že v predmetnom prípade bola spoločnosť Konecranes Heavy Lifting Corporation odberateľom fakturovaných montážnych prác s miestom dodania vo Fínsku.

Opakované poukazovanie na nesprávne posúdenie charakteru predmetu výkonu montážnych prác je z pohľadu splnenia podmienok na povolenie obnovy konania možné posúdiť ako irelevantné, keďže uvedené posúdenie bolo predmetom predmetného daňového konania.

Žalobcom dodatočne predložený znalecký posudok č. 09/2014 z 9. mája 2014, vypracovaný znalcom Ing. H. A., nemôže podľa odvolacieho súdu nijako ovplyvniť ani spochybniť závery skutkových zistení vyplývajúcich z úkonov správy daní v súvislosti s preverovaním žalobcom uplatňovaného odpočtu DPH za sporné služby. Vzhľadom k tomu, že znalecký posudok vychádzal len z daňových dokladov a tvrdení žalobcu bez ďalšieho preverenia, ako aj z vyššie uvedeného potvrdenia fínskeho dodávateľa žalobcu, ktorého obsah si daňové orgány oboch stupňov správne vyložili, nemôže takto pripravený znalecký

posudok konkurovať skutkovým záverom získaným správcom dane prostredníctvom využitia inštitútov správy daní za účelom preverenia deklarovanej výšky dane, resp. nároku na odpočet DPH. Odvolací súd je názoru, že žalovaný správne vyhodnotil predmetný znalecký posudok, ktorý vychádzal z predpokladu vykonania sporných služieb spoločnosťou MARIET s.r.o. pre žalobcu, čo sa však na základe vykonaného dokazovania a na základe medzinárodnej výmeny informácií v právoplatne skončenom daňovom konaní ukázalo ako nepravdivé tvrdenie. V tomto ohľade je uvedený znalecký posudok pre účely obnovy konania, ako tvrdenie opaku o zistených skutočnostiach podstatných pre uznanie odpočtu DPH, nepoužiteľný.

Odvolací súd s poukazom na obsah administratívneho spisu uvádza, že rozhodnutia žalovaného bol v súlade s organizačným poriadkom žalovaného oprávnený podpísať generálny riaditeľ sekcie daňovej a colnej plk. Ing. D. A. (čl. 6 ods.1, 3 a čl. 21 ods. 1 Organizačného poriadku Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky).

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že jednou zo záruk právnej stability vzťahov založených správnym rozhodnutím je záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia. Zákon tu má na zreteli nielen takzvanú formálnu právoplatnosť, ale aj materiálnu právoplatnosť. Výnimku tvoria prípady označované ako mimoriadne prostriedky, medzi ktoré patrí aj obnova konania, ktorými sa dosahuje náprava právoplatných správnych rozhodnutí. Dôvodom pre takýto postup je existencia závažných skutočností, ktoré spochybňujú správnosť a spravodlivosť rozhodnutia. Spravidla pôjde o nedostatočné zistenie skutkového stavu alebo porušenia takých procesných podmienok, ktoré vyvolávajú pochybnosti o objektivite správneho konania.

Obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok je inštitút, úlohou ktorého je odstrániť nedostatky v zistení skutkového stavu vecí, alebo nedodržaní niektorých procesných podmienok. Inštitút obnovy konania umožňuje prekonať prekážku rei iudicate.

Na to, aby bolo možné vyhovieť návrhu na obnovu konania, sa vyžaduje existencia aspoň jedného z taxatívne stanovených dôvodov na obnovu konania. V rámci obnovy konania nie sú prípustné iné dôvody, a preto, ak by boli uplatnené takéto dôvody, správny orgán by musel takýto návrh zamietnuť. Novými skutočnosťami alebo dôkazmi sa rozumejú také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré účastník v pôvodnom konaní nemohol uplatniť vôbec, pretože ich v tom čase nepoznal, alebo ich bez vlastnej viny nemohol uplatniť. Zároveň treba zdôrazniť podstatnú okolnosť, že novými skutočnosťami sú len také skutočnosti, ktoré nastali do vydania pôvodného rozhodnutia správneho orgánu, pretože len na tieto okolnosti mohol správny orgán prihliadať. Ďalšou podmienkou na obnovu konania je, že nové skutočnosti a dôkazy mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie. Túto okolnosť musí vždy posúdiť správny orgán podľa konkrétnych okolností prípadu. Takéto skutočnosti alebo dôkazy žalobca v návrhu na obnovu konania neuviedol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené dôvody napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/10/2015-131 z 30. septembra 2015 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP za použitia § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.